

ANGELA CORBETT

Nemuritoarea Starling

EMBLEMA ETERNITĂȚII
Volumul 1

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFITEI

LEDA
EDGE

Respect pentru oameni și cărți

61

În următorul capitol vă prezentăm o poveste scurtă care nu este o poveste convingătoare, nu este o poveste în care se întâmplă nimic deosebit de interesant sau interesant în modul în care se întâmplă. Ceea ce îl distinge este faptul că povestea nu este o poveste de lumea reală, ci este o poveste de lumea altă, o poveste de lumea magiei și a magiei. Magia este ceea ce face să se întâmple lucruri care nu ar trebui să se întâmple.

Prolog

Londra, Anglia

M-am lăsat purtată de teamă și am fugit. Nu am îndrăznit să mă uit în urma mea, prea speriată de cine ar fi putut să mă urmărească. Luminile au pălpăit când am trecut pe lângă ele, cu un singur gând în minte: mă lăsase să plec. Tristețea și furia se războiau în pieptul meu. Poate că mă iubea, poate că se simțea vinovat, dar îmi spusese că trebuia să plec. Nu am putut să mai rămân știind din ce făcea parte, dar, în ciuda tuturor lucrurilor, nu aveam să neg faptul că încă îl mai iubeam. Durerea avea să se atenueze și, cu toate că nu o să mi-o mai amintesc, legătura noastră avea să existe pentru totdeauna.

Am fugit pe străzile accidentate din piatră, în vreme ce rochia mi se înfășura printre picioare, amenințând să mă împiedice la fiecare pas. Era cald pe aleile înguste, aglomerate. Am împins bărbații și femeile din calea mea și am sperat să nu îi întâlnească pe oamenii de care fugeam.

Am fugit de iluzia pe care o trăiam și mi-am șters lacrimile care îmi încețoșau privirea. Am fugit în singurul loc în care știam că aveam să fiu în siguranță. Am deschis ușa și am intrat

în casa de piatră; camera era luminată de strălucirea lumânărilor. Uşa masivă s-a închis în urma mea cu un zgomot surd, iar zăvorul s-a blocat. M-am prăbuşit pe podea. Se terminase. Nu aveam să mai fiu nevoită să fug. Cineva s-a aşezat în genunchi lângă mine şi m-a luat de mâna. Trupul meu a reacţionat la atingere şi am ridicat privirea. De data asta, am făcut alegerea potrivită.

Capitolul 1

*A*tunci când eşti sigur că s-ar putea să nu mai apuci ziua de mâine, trăieşti o mulţime de emoţii diferite. Simţisem deja frica, apoi panica. Momentan, mă încerca mânia, care mă conducea direct la învinuire, iar ţinta furiei mele era Luke Woods. De fapt, nici măcar nu îmi păsa prea mult de el pe vremea când ieşeam împreună, şi l-am plăcut şi mai puţin când am intrat în cabinetul de istorie în timpul balului din ultimul an de liceu şi l-am găsit făcând cunoştinţă cu majoreta Crystal Benson aşa cum nu ajunsese să mă cunoască pe mine.

Pentru faptul că m-a înşelat, a dat vina pe „principiile mele absurde”. Î-am spus că era un porc arrogант, cu un creier de mărimea unui bob de mazăre. El mi-a spus că arătam ca o bezea şi, de acolo, totul s-a transformat într-un adevărat război. La un moment dat, s-a zvonit că Mustangul meu clasic a fost văzut ieşind din parcarea liceului după ce uleiul a fost scurs din motorul maşinii lui Luke, un Dodge Ram. Zvonurile sunt atât de nebuneşti.

Am făcut faţă bârfelor celorlaţi copii de la şcoală până la absolvirea liceului, apoi m-am mutat în Gunnison, Colorado, cu trei luni înainte de începerea primului meu an de facultate.

„Băiat viclean și nenorocit”, murmuram în sinea mea pe când păseam prin iarba înaltă și printre tufișuri și, dacă mânăcarimea de pe piciorul meu era vreun indiciu, probabil că și prin niște iederă otrăvitoare. „Idiotul naibii! M-am rătăcit în mijlocul Munților Stâncosi și *asta* numai din vina lui!” Vorbeam singură de ceva vreme și am încercat să-mi dau seama dacă tipatul în fața nimănui era vreun semn al unui atac de panică – știam deja că era un semn de nebunie.

Frântă de oboseala cum eram, m-am gândit că, dacă rata-tul de Luke nu m-ar fi înșelat, nu aş fi părăsit siguranța căminului părinților mei, din Montana, nu aş fi hotărât să merg în drumeție în munții necunoscuți ai Canionului Negru și nu m-aș fi rătăcit. Într-o impresionantă clipă de gândire strâmbă, m-am convins că Luke era cel puțin în parte responsabil de iminenta mea moarte. Învinuirea lui făcea gândul morții mult mai ușor de acceptat. Dacă aş fi avut un pix cu mine, aş fi scris un bilet în care l-aș fi implicat astfel încât, în clipă în care echipele de salvare mi-ar fi găsit trupul înghețat, ar fi știut pe cine să aresteze.

OK, deci, parțial, era vina mea. Acasă, aveam un rucsac foarte bun pentru drumeții, echipat cu o pătură și cu un GPS, dar nu l-am luat când am plecat, deoarece nu plănuiam să mă aventurez într-o drumeție lungă. De trei ceasuri, căutam o cale de a coborî de pe munte și mi-am petrecut tot timpul dându-mi palme uneori mental, alteori fizic, pentru că plecasem de acasă nepregătită.

Vântul sufla printre copaci în vreme ce eu continuam să merg, atentă la împrejurimi, în caz că ar fi trebuit să mă întorc. Când am ajuns într-o poiană, liniaștea muntelui m-a ajutat să aud sunetul ascuțit ale ramurilor care se rupeau. Minunat. Un animal sălbatic. Am clătinat din cap. Ca și când faptul că mă

rătăcisem nu ar fi fost o problemă destul de gravă, probabil că acum urma să fiu mâncată de un urs.

Fuga părea o soluție bună de a mă face să mă transform într-o cină, așa că, în schimb, am inspirat adânc și am încercat să nu intru în panică atunci când zgomotele s-au auzit mai tare. Orice era, era mare – și se apropia din ce în ce mai mult. Am început să mă îndepărtez încet din direcția zgomotului foșnitor, întrebându-mă ce animal avea să apară și să-mi înfulece brațele pe post de aperitiv.

Deci, vă puteți imagina cât de surprinsă am fost când, dintrę copaci, a ieșit *un tip*. Părea un pic mai mare decât mine și avea cel puțin 1,80 metri. Părul castaniu-închis îi accentua pielea bronzată, iar tricoul alb nu făcea nimic să ascundă linile definite ale pieptului, umerii lați sau bicepșii musculoși. Ochii lui aveau o nuanță strălucitoare de verde, care părea să se schimbe dintr-o parte a irisului într-alta. Mi-am lins buzele fără să-mi dau seama că am făcut-o și mi-a trecut prin cap că, dacă ar vrea să mă mănânce la cină, l-aș ajuta să aprindă focul.

Mi-a zâmbit, iar eu nu am putut să mă uit în altă parte. Undeva, în adâncul minții mele, ceva a licărit; ochii și zâmbetul ăla, ceva îl făcea să-mi pară atât de... cunoscut. Nu sunt sigură de cât de mult m-am holbat, dar cred că am făcut-o preț de câteva minute, pentru că i-am tot văzut buzele perfecte mișcându-se înainte de a-i auzi, în cele din urmă, vocea.

— Ești bine?

Am dat din cap de mai multe ori decât era necesar și mi-am trecut mâna peste bărbie, ca să văd dacă aveam urme de salivă.

— Cred că te-am speriat când am ieșit dintre copaci, a spus el.

L-am privit cu atenție cât și-a lăsat rucsacul pe pământ și l-a deschis. A scos o sticlă cu apă și, când mi-a dat-o, am văzut că pe degetul arătător avea un inel negru. Probabil că nu l-aș fi

observat, doar că fața inelului era mare cât o monedă de 25 de cenți și părea a fi dintr-un fel de piatră lustruită. Am luat sticla și l-am măsurat din priviri cât am desfăcut capacul. Nu părea înfricoșător și, dacă nu se rătăcise și el, probabil că avea o bu-solă și putea să mă conducă înapoi la mașina mea.

Am luat o înghițitură și i-am răspuns:

— Speriat? Am scos un sunet care semăna cu un *pşşş*. Nu, doar că... m-ai surprins. Ai fi putut să fii... un urs... sau ceva.

Am mormăit ultima parte, dându-mi seama că, probabil, păream nebună.

El a ridicat din sprâncene, ca și când s-ar fi îndoit de cât eram de lucidă.

— Ar trebui să-ți verific reflexele, majoritatea oamenilor o iau la fugă atunci când cred că sunt pe cale să dea nas în nas cu un urs.

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor, i-am răspuns, iar în broșura „Cum să supraviețuiești în Munții Colorado” nu scrie că trebuie să fugi.

Broșura o luasem când stăteam la coadă la magazinul alimentar, în urmă cu câteva zile. Din nefericire, în broșură nu scria nimic despre tipii foarte atrăgători care păreau să apară de nicăieri.

— Ce scrie în broșură să faci când dai peste o fată care credea că mai avea un pic și se întâlnea cu un animal sălbatic?

Ochii îi scânteiau, aproape la fel de jucăuși ca și vocea lui.

Nu știam dacă să flirtez sau să-i arunc o privire urâtă.

— Cine spune că nu am dat peste unul chiar acum?

El a zâmbit și ochii i s-au luminat din nou.

— Sunt Alex.

A înaintat ca și când ar fi vrut să dea mâna cu mine, dar s-a oprit și s-a retras.

L-am privit câteva secunde și i-am spus:

— Eu sunt Evangeline. Apropo, mulțumesc pentru apă.

I-am aruncat înapoi sticla. El a prins-o și a pus-o în rucsac.

— Așadar, Evie, ai mai fost în drumeții sau este pentru prima dată?

Mi-a prescurtat numele, așa cum faceau majoritatea oamenilor, dar, de obicei, nu înainte de a mă cunoaște mai bine.

Mi-am încrucișat brațele la piept, într-un gest sfidător.

— Am început să merg în drumeții de când eram mică. Pariez că știu mai multe despre munții ăștia decât majoritatea oamenilor care vin aici.

— Interesant. S-a încruntat și și-a plimbat limba pe partea interioară a obrazului, cât m-a cercetat cu privirea. Deci, dacă te-ai afla, să spunem, la trei metri de o prăpastie adâncă de șaiseci de metri... ar fi ceva intenționat?

Nu i-am dat șansa să vadă că eram îngrijorată și i-am răspuns:

— Chiar e la trei metri? Credeam că era la doi.

La naiba, unde eram?

Colțurile gurii i-au zvâcnit ca și când ar fi încercat, fără succes, să-și reprime un zâmbet. Sarcasmul lui submina rapid atracția pe care am simțit-o când l-am văzut prima dată. Era un adevărat sex simbol – trebuia doar să îl fac să-și țină gura.

— și dacă și-ă spune că în ultimele trei ore te-ai învărtit în cerc, mi-ai zice că ai făcut-o intenționat? m-a întrebat el.

M-am încruntat, dar, în același timp, m-am întrebat cum de știa asta.

— Dacă cineva ar ști că m-am învărtit în cerc trei ore, aș spune că e un hărțujitor și că, probabil, e mai periculos decât ursul pe care îl aşteptam.

A râs.